

към мен обаче го издаваха, че не му е толкова до четене. А аз в същото положение държах вестник "Заря". Когато се доближихме на по-близко разстояние, видях, че той държи не вестник "Зора", а вестник "Мир". Това ме усъмни. Фактът обаче, че вестникът се държеше така, че да го види аз, ме успокояваше. Срегнахме се, продължително се изгледахме, без нито един да каже парола. Задминахме се. Така се случи, че движейки се в обратни посоки на известно разстояние едновременно се спряхме и се обърнахме един срещу друг и продължително се гледахме. Аз се върнах обратно, настигнах го и го запитах къде отива. Той ми каза, че отива към с. Стоб. От паролата не стана нужда. Разбрахме се, така да се каже, на открит текст.

Минахме през с. Стоб, взехме Васил Котев Стоянов и през западната покрайнина на с. Рила стъпихме на "бели път", който водеше за "Фенерка".

С такъв прекрасен другар като Никола Ванцаров да пътуваш не шест часа, а шест дни, пак няма да ти се види изморителен път. Ние говорехме по различни въпроси както от партийно-организационен характер, така и по теоретически въпроси, а също и по това, кой какви книги е чел и тяб подобни. Той ми каза, че написал стихотворения, някои от които били поместени вече в наши вестници. Също ми каза, че е написал нещо, което обеща да ми даде в ръкописен вид, да го прочета и си дам мнението.

По-късно ми даде ръкописа, написан в тетрадка от около сто листа. След като му го върнах, той ме запита за мнението ми. Аз се изчервих от срам и му признах, че не съм го чел, като го помолих да ме извини за тези ми постъпки. Предполагам този ръкопис да е бил "Деветата вълна", но не съм сигурен.

Стъмни се вече. Ние пристигнахме близо до района на конференцията. Тук при една чешма ни чакаха двама другари, които ни за-